

אמור - יום שבת

צריך האדם לשמוח בכל יום ויום בפנים מאירים עם האורחים האלו השוכנים עמו רבי אלעזר פתח, "כֹּה אָמַר ה' זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ וּגּוּ" (ירמיהו ב, ב). מקרא הזה על השכינה הקדושה נאמר, בשעה שהיתה מהלכת במדבר עם ישראל, "זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ", זה הענן של אהרן שנסע עם חמש האחרים שהיו נקשרים עליך ומאירים עליך, "אֶהְבֵּת כְּלוּלְתֶיךָ", שהכלילו והכתירו לך, והתקינו אותך ככלה תעדה עדיה, וכל כך למה, בשביל "לְכַתֵּךְ אַחֲרַי בְּמִדְבַר בְּאַרְץ לֹא זְרוּעָה", בוא וראה, בשעה שהאדם יושב בדירה זו שהיא צל האמונה, פורסת השכינה כנפיה עליו מלמעלה, ואברהם וחמשה צדיקים האחרים ישימו מדורם עמו, זהו שכתוב: "בְּסֶפֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים", "שְׁבַעַת יָמִים" כתוב ולא בשבעת ימים,^[קצז] כדמיון זה כתוב: "כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וּגּוּ" (שמות כ, ט), וצריך האדם לשמוח בכל יום ויום בפנים מאירים עם האורחים האלו השוכנים עמו, ואמר רבי אבא, כתוב: "בְּסֶפֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים", ואחר כך כתוב: "יִשְׁבוּ בְּסֶכֶת", בתחלה תשבו ואחר כך ישבו, אלא הראשון להאורחים והשני לבני העולם, הראשון להאורחים, כהנהגת רב המנונא הזקן כשהיה נכנס לסוכה היה שמח, ועמד אצל פתח הסוכה מבפנים ואמר.

אל יאמר האיש, אני אכל ואשתה ואשבע תחלה, ומה שישאר אתן לעניים, אלא ראשית הכל להאורחים יכבד, ואם הוא משמח להאורחים ומשביעם הקדוש ברוך הוא שמח עמו

נזמן להאושפיזין, היה מסדר השלחן ועמד על רגליו ומברך^[קצז] ואמר: "בְּסֶפֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים", תשבו אושפיזין עליונים תשבו, תשבו אושפיזי האמונה תשבו, הרים ידיו ושמח ואמר, אשרי חלקנו אשרי חלקם של ישראל, שכתוב: "כִּי חֵלֶק ה' עִמּוֹ וּגּוּ" (דברים לב, ט), ואחר זה ישב, ישבו השני לבני העולם, כי כל מי שיש לו חלק בעם ישראל ובארץ הקדושה ישב בצל האמונה לקבל האורחים, לשמוח עמהם בעולם הזה ובעולם הבא, (דף קד). וצריך לשמח לעניים, מה הטעם, לפי שהחלק של אותן אושפיזין שהזמין שייך להעניים, וזה היושב בצל הזה של האמונה, והזמין אושפיזין עליונים האלה אושפיזי האמונה ואינו נותן להם חלקם, עומדים כולם ממנו ואומרים: "אֵל תִּלְחַם אֶת לַחֵם רַע עֵינַי וּגּוּ" (משלי כג, ו), נמצא שזה השלחן שערך שלו הוא ואינו של הקדוש ברוך הוא, עליו כתוב: "זִוְרִיתִי פָּרֵשׁ עַל פְּנֵיכֶם וּגּוּ" (מלאכי ב, ג), פרש חגיכם ולא חגי, וי לו לאיש ההוא בשעה שאותן אושפיזי

זיו הזוהר

קצו. הכונה שהשבעת ימים היינו הז' ספירות ישבו בסכות להיות אושפיזין במה שיאירו שמה הארתם.
 קצז. מברך לישב בסוכה כי ברכת המצוה צריכה להיות עובר לעשייתן.

האמונה עומדים משלחנו, ואמר רבי אבא, אברהם כל ימיו היה עומד בפרשת דרכים להזמין אורחים ולערוך שלחן לפניהם, עכשיו שמזמנים לו ולכל הצדיקים ולדוד המלך ואין נותנים להם חלקם, עומד אברהם משלחנו וקורא, "סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה" (במדבר טז, כו), וכולם הולכים אחריו, יצחק אומר, "ובטן רשעים תחסר" (משלי יג, כה), יעקב אומר, "פתח אכלת תקיאנה" (משלי כג, ח), ושאר כל הצדיקים אומרים, "כי כל שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום" (ישעיהו כח, ח), דוד המלך אומר, "אף לשקר שמרתי את כל אשר לזה" (שמואל א' כה, כא) והוא משלים עונשו, שכתוב: "ויהי כעשרת הימים ויגף ה' את נבל וימת" (שמואל א' כה, לח), מה ענינו, אלא לפי שדוד היה מבקש מנבל להיות אורח אצלו וימאן נבל, וזה האיש הזמין לדוד להיות אושפיזא שלו ולא נתן לו חלק, ובאותן עשרה ימים שדוד המלך דן את העולם נדון איש שהוא על זה [קצח] שגמל לדוד רעה יותר מנבל, אמר רבי אלעזר, התורה לא הטריחה על האיש יותר אלא כמו שהוא ביכולת, שכתוב: "איש כמתנת ידו וגו'" (דברים טז, יז), ואל יאמר האיש, אני אכל ואשתה ואשבע תחלה, ומה שישאר אתן לעניים, אלא ראשית הכל להאורחים יכבד, ואם הוא משמח להאורחים ומשביעם הקדוש ברוך הוא שמח עמו.

כל כלי זיין של המלך וכל מלחמות המלך בידי דוד נפקדו

אברהם קורא עליו, "אז תתענג על ה' וגו'" (ישעיהו נח, יד), ויצחק קורא עליו, "כל כלי יוצר עליך לא יצלח" (ישעיהו נד, יז), אמר רבי שמעון, פסוק זה דוד המלך אומר, לפי שכל כלי זיין של המלך וכל מלחמות המלך בידי דוד נפקדו, אבל יצחק אומר, "גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועשר בביתו וגו'" (תהלים קיב, ג), יעקב אומר, "אז יבקע כשחר אורך וגו'" (ישעיהו נח, ח), שאר הצדיקים אומרים, "ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך וגו'" (ישעיהו נח, יא), [קצח] דוד המלך אומר, "כל כלי יוצר עליך לא יצלח", שהרי הוא על כל כלי זיין שבעולם נפקד, אשרי חלקו של האדם הזוכה לכל זה, אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, ועל ישראל כתוב: "ועמך כלם צדיקים וגו'" (ישעיהו ס, כא).

רעיא מהימנא חלק ג דף קג עמוד ב

מתוך האהבה שאוהב הקדוש ברוך הוא לבניו רוצה שכולם יהיו אוהבים שלהם

"שבעת ימים תקריבו אשה לה". מצוה זו להקריב קרבנות בכל ימי החג, וקרבן זה הוא לבעבור שיהיה חלק לכל בשמחת בניו, לפי שכולם נאחזים בהעץ, [7] הענפים שלמטה שאצל שורש העץ כולם מתברכים בשביל העץ, אף על פי שאין בהם תועלת כולם

הוא הזוהר

קצח. היינו לשנה הבאה בין כסא לעשור יהיה נדון אותו האיש על רעתו הגדולה מרעת נבל, כי נבל לא הזמין לדוד וזה הזמינו ולא נתן כלום לעני שיהנה מסעודתו במקום דוד. **קצט.** יעקב אומר אז יבקע, כי יבקע אותיות יעק"ב, וגם שיעקב הוא בבחינת שמש המאיר, ושרשו בתפארת שמשם הרפואה, שאר הצדיקים משה אהרן יוסף שם נה"י הלא הם כלי השפעה להשביע לישראל בשפע קדושה. ר. זה עץ החיים הידוע.

מתברכים, ובשמחת ישראל עם אביהם שלמעלה נותנים חלק של ברכות לכל שאר האומות שיש להם אחיזה בהעץ ונאחזים בישראל, וכל אלו הקרבנות ליתן שפע מזון לאותן הממונים של שאר האומות, שהרי מתוך האהבה שאוהב הקדוש ברוך הוא לבניו רוצה שכולם יהיו אוהבים שלהם, וסוד הדבר: "בְּרִצּוֹת ה' דְּרִכֵי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלַם אֹתוֹ" (משלי טז, ז), אפילו כל אותן מקטריגים העליונים כולם נהפכים לאוהבים של ישראל, וכאשר החילות שלמעלה נהפכים לאוהבים של ישראל כל אותן שלמטה על אחת כמה וכמה, ואפשר תאמר, שאליהם היו מקריבים הקרבנות, לא כן, אלא הכל להקדוש ברוך הוא עלה ונקרב, והוא מחלק מזון לכל החילות של צדדים אחרים, שיהנו במתנה ההיא של בניו ויהפכו לאוהבים שלהם, וידעו למעלה ולמטה שאין נמצא עם כעם ישראל, שהם חלקו וגורלו של הקדוש ברוך הוא, ונתעלה כבודו של הקדוש ברוך הוא למעלה ולמטה כראוי, וכל החילות העליונים פותחים ואומרים: "וּמִי כַעֲמֶךָ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאָרֶץ" (דברי הימים א' יז, כא).

זוהר חלק ג דף קד עמוד א

כמו שהקדוש ברוך הוא לוקח את ישראל בימים האלה ושמח בהם, כן גם ישראל לוקחים לו להקדוש ברוך הוא שיהיה לחלקם ומשמחים בו

"וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר וגו'". מצוה זו ליטול לולב ביום הזה עם שאר המינים שלו, וסוד זה ביארנו ונתבאר אצל החכמים, כמו שהקדוש ברוך הוא לוקח את ישראל בימים האלה ושמח בהם, כן גם ישראל לוקחים לו להקדוש ברוך הוא שיהיה לחלקם ומשמחים בו, וזה הוא סוד הלולב עם שאר המינים שלו שהוא סוד תמונת האדם^[רא] וזה נתבאר.

זוהר פרשת פנחס (רנה):

לפי שאתרג דומה ללב תקנו שיהיה בצד שמאל, והאדם שנוטל שניהם הוא עמוד האמצעי, לולב בימינו ואתרג בשמאלו

לולב זה צדי"ק, שדומה לחוט השדרה, שבו ח"י חוליות כנגד ח"י נענועים של הלולב, והם כנגד ברכות התפלה, וכנגד ח"י אזכרות ד-"הָבּוּ לָהּ בְּנֵי אֱלִים" (תהלים כט, א), וכנגד ח"י אזכרות שבקריאת שמע, והנענועים לששה צדדים במספר ג' נענועים בכל צד הרי הם ח"י, לולב בימין כולל ו' מצות, שהם ג' הדסים, נגד גדולה גבורה תפארת, ודומים לשלשה גונים שבעין, ב' בדי ערבות נגד נצח והוד, ודומים לב' שפתים, לולב נגד יסוד, דומה לשדרה שבו קיום כל העצמות, ועליו אמר דוד, "כָּל עֲצֻמוֹתֵי תֵאֲמַרְנָה ה' מִי כְמוֹךָ" (תהלים לה, ט), אתרג נגד מלכות, דומה ללב שבו המחשבות, והנענועים שבהלל הם משותפים בהנענועים של נטילת לולב, והם ח"י באנא ה' הושיעה נא, ח"י ח"י בהודו תחלה וסוף, ח"י של נטילת לולב, הרי ע"ב, ולפיכך לולב במספר חס, וד' מינים של לולב הרי חסד זרוע הימנית, ולפיכך תקנו לולב בימין לצד החסד, אתרג שהוא לב לצד הגבורה לשמאל, ולפי שאתרג דומה ללב

זוהר פרשת פנחס (רנה):

רא. סוד תמונת אדם, הא כיצד, טפח של ראש הלולב מלמעלה נגד ראש האדם, והיינו נגד ג' ספירות הראשונות כח"ב, ג' הדסים אחד מימין הלולב ואחד בשמאלו ואחד באמצע נגד חסד דרועא ימיניא גבורה דרועא שמאלא תפארת גופא, ב' ערבות אחת מימין ואחת בשמאל נגד נצח והוד

תקנו שיהיה בצד שמאל, כמו שביארנו לולב בימין ואתרג בשמאל, והם כנגד זכור ושמור, והאדם שנוטל שניהם הוא עמוד האמצעי, לולב בימינו ואתרג בשמאלו.

זוהר חלק ג דף קג עמוד ב

מי שהוא בסוד האמונה ומזרע וגזע ישראל ישבו בסכות

"בַּסֶּכֶת תֵּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים". מצוה זו לישב בסוכה, והרי ביארנו, בשביל להראות שישראל יושבים בסוד האמונה בלי פחד כלל, שהרי המקטרג נפרד מהם, וכל מי שהוא בסוד האמונה ישב בסוכה, כמו שביארנו, שכתוב: **"כָּל הָאֲזָרְח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסֶּכֶת"**, מי שהוא בסוד האמונה ומזרע וגזע ישראל ישבו בסכות, וסוד זה נתבאר בכמה מקומות, (פנחס רנה): כתוב: **"בַּחֲמֵשֶׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסֻּכּוֹת וְגו'**, וכתוב: **"וְחַגְתֶּם אֹתוֹ חַג לַה' שְׁבַעַת יָמִים בְּשָׁנָה"**, בחמשה עשר, מצד של יה, וחגתם את"ו, זו אות ו, עמוד האמצעי, שבעת ימים, מצד של בת שבע שהיא מלכו"ת, ג' אבות רועה הנאמן אהרן יוסף ודוד הרי הם שבעה נגד שבע הספירות. ובשביל ז' הספירות נאמר: **"כִּי בַּסֻּכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאֵי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"**, בשבעה ענני הכבוד, סוכ"ה באות ו היא בסוד שתי המדרגות הויה אדני, וכך עולה סוכ"ה במספר יאהדונהי, הם שני הכרובים אשר סוככים בכנפיהם על הכפרת **"וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו"** (שמות כה, ט), ויש עשרה טפחים בכרובים מלמטה למעלה מרגליהם עד ראשיהם, ומלמעלה למטה מראשיהם עד רגליהם, שהם עשרה טפחים, היינו יוד, ועומדים על עשרה טפחים של הארון והכפרת, היינו י, ולפיכך בשיעור הסוכה אמרו החכמים לא פחות מעשרה ולא למעלה מעשרים. לא פחות מעשר שהיא מלכו"ת, עשירית של כל המדרגות, ולא למעלה מעשרים, שהוא כ כתר עליון, שאין העין שולטת בו, ע"כ ר"מ.

זוהר חלק ג דף קד עמוד ב

כל מנורות העליונות כולן הן מנורות להדליק בהן שמן המשחה העליון

"צו את בני ישראל ויקחו אליהם שמן זית זך כתיב למאור וגו'". אמר רבי אלעזר, זה נתבאר, אבל למה סמך הקדוש ברוך הוא פרשה זו לפרשת המועדים, אלא לפי שכל מנורות העליונות כולן הן מנורות להדליק בהן שמן המשחה העליון^[ב] כמו שנתבאר, ועל ידי ישראל מתברכים עליונים ותחתונים ונדלקות המנורות, כמו שביארו בהכתוב: **"שמן וקטרת ישמח לב"** (משלי כז, ט), שזו שמחת העליונים והתחתונים.

זוהר פרשת אמור (דף קה ע"א)

מי שאומר שאין נצרך מעשה או דבור בכל ענין, להוציאם לפועל ולעשות בהם קול תצא רוחו

רבי אבא אמר, בוא וראה, מי שאומר שאין נצרך מעשה או דבור בכל ענין, להוציאם לפועל ולעשות בהם קול^[ג] תצא רוחו, והרי כאן פרשה זו מוכחת, הדלקת הנרות וקטרת

זיו הזוהר
 תרין סמכי קשוט, שדרה של הלולב עד למטה נגד שדרה שבאדם עם חליותיה המקושרת עם היסוד, והאתרג נגד מלכות. **רב**. פירוש, שכל הספירות למעלה הן לבעבור שיתגלה ויופיע בהן הארת השפע הנשפע מעולם החכמה על ידי התקשרותו עם עולם הבינה. **רג**. מכל עשיית מצוה נעשה קול

הסמים ביחד, [שכתוב: "וּבַהֲעֵלַת אֶהְרֹן אֶת הַנִּרְתָּ בֵּין הָעֲרִפִּים יִקְטִרְנָה" (שמות ל, ח)] ועל כן כתוב: "שָׁמֶן וְקִטְרֹת יִשְׁמַח לֵב", שבעבודה זו נמצאת הדלקה ושמחה למעלה ולמטה, והתקשרותם יחד כראוי, לפי שעל ידי העבודה שלמטה נתעורר פעולה למעלה, אמר רבי יהודה, מזבח שלמטה מעורר מזבח אחר, כהן שלמטה מעורר כהן אחר, כי בהעבודה שלמטה נתעורר עבודה למעלה.

רעיא מהימנא חלק ג דף פח עמוד ב

על ידי הכהן מאירים הנרות בכל, לשמוח בשמחה ולהשפיע שמחה בכל הצדדים בכח הדלקת הנרות, שתהיה נמצאת שמחה בכל הצדדים

"מִחוּץ לְפָרֶכֶת הָעֵדוּת בְּאֵהָל מוֹעֵד יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אֶהְרֹן מְעַרְבֵד עַד בֶּקֶר וּגו'". מצוה זו שיסדר הכהן בכל יום הנרות בבית המקדש, והרי ביארנו בסוד המנורה, וסוד הכהן שהוא כדמיון שלמעלה, לפי שאור העליון בשמן המשחה יורד על ראש הכהן בתחלה, ואחר כך הוא מדליק ומאיר כל הנרות, שכתוב: "כִּשְׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יָרֵד עַל הַזָּקֵן וְזָקֵן אֶהְרֹן שִׁיֵּרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו" (תהלים קלג, ב), "כִּשְׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ", זה שמן משחת קודש העליון הנמשך והיוצא ממקום הנהר העמוק מכל, [יד] דבר אחר, שנמשך ויוצא מן ראשית כל ראשית נסתר כל נסתרות [יה] על הראש, על הראש בודאי, ראש העולם שנקרא אדם קדמון [יח] יורד על הזקן, זה זקן של כבוד כמו שנתבאר, [יז] זקן אהרן, זה כהן הגדול שלמעלה, ושמן ההוא יורד על פי מדותיו [יח] ומאותו השמן נמשך ויוצא ויורד לתחתונים, וכדמיון זה נמשך ונתעטר כהן התחתון בשמן המשחה למטה, ככתוב: "כִּי שֶׁמֶן מְשַׁחַת אֲלֵהוּ עֲלָיו וּגו'", ועל כן ניתנה רשות להכהן בלבדו לסדר הנרות ולהדליקם בכל יום ב' פעמים, כנגד הארת היחוד שני פעמים, וקרבתו בכל יום ב' פעמים, והכל נצרך, ועל ידי הכהן מאירים הנרות בכל, למעלה ולמטה, לשמוח בשמחה ולהשפיע שמחה בכל הצדדים בכח הדלקת הנרות, שהרי שתי אלה העבודות על ידי הכהן, שתהיה נמצאת שמחה בכל הצדדים, ואלו הם, הדלקת הנרות והקטרת הקטרת, והרי ביארנו בהכתוב, "שָׁמֶן וְקִטְרֹת יִשְׁמַח לֵב", ע"כ ר"מ.

זוהר חלק ג דף קה עמוד ב

כל מי שבא מן זרע מזוהם לבסוף נתפרסם לפני הכל

"וַיֵּצֵא בֶן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי וּגו'". אמר רבי יהודה, "וַיֵּצֵא", יצא מכלל החלק של ישראל, יצא מכלל הכל, יצא מכלל האמונה, "וַיֵּצֵא בְּמַחְנֵה", מכאן למדנו, כל מי שבא מן זרע מזוהם לבסוף נתפרסם לפני הכל, מי גרם לו, זוהם של חלק הרע שיש בו, שאין לו חלק בכלל ישראל.

זיו הזוהר
למעלה, היינו שנברא מלאך מליץ המכריז ואומר נבראתי על ידי פלוני. **רד**. זו השפעת העליונה הנובעת תמיד מהזדוגות חכמה ובינה. **רה**. היינו מספירת כתר. **רו**. זה השם של ספירת כתר. **רז**. כך נקראות י"ג מדות הרחמים. **רח**. מתחלה תרד השפע עד ספירת החסד שנקראת כהן הגדול,

זוהר חלק ג דף ק עמוד א

"וַיְבִיאוּ אֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה", מפני מה אל משה, כיון שראה אותו משה מיד, וינוחוהו במשמר, והאב והבן נפלו בידי משה

"וַיִּנְצְוּ בַּמַּחְנֶה בֶן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי", רבי אבא אמר, זה היה בן אשה אחרת, שאביו היה בעלה של שלומית, וכיון שבא עליה מצרי ההוא בחצי הלילה חזר לביתו והכיר הדבר, פירש עצמו ממנה ולא בא עליה, לקח אשה אחרת והוליד לזה, והוא נקרא איש הישראלי, והאחר בן הישראלית. רבי יצחק אמר, האיש הישראלי בעלה של שלומית היה, רבי יהודה אמר, בן בעלה של שלומית מאשה אחרת היה, אמר רבי יצחק, נצו ביחד ואמר לו, המעשה מן אמו, וכי אביו היה זה שנהרג על ידי השם הקדוש, כמו שביארנו במה שכתוב: "הֲלֹהֶרְגֵנִי אַתָּה אָמַר" (שמות ב, יד), שהרי בכח השם הקדוש הרגו משה, ועל כן הוציא דבור רע כנגדו, וזהו שכתוב: "וַיִּקַּב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלַל", מהו ויקוב, אמר רבי אבא, ויקוב ודאי, כמו שכתוב: "וַיִּקַּב חֹר בְּדַלְתּוֹ" (מלכים ב' יב, י), נקב מה שהיה נסתם, ושם אמו שלומית בת דברי, עד כאן היה נסתם שם אמו, כיון שכתוב: "וַיִּקַּב" הרי הוא פירש שם אמו. "וַיְבִיאוּ אֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה", מפני מה אל משה, אלא לפי שהרג את אביו בהשם הקדוש לפיכך "וַיְבִיאוּ אֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה", כיון שראה אותו משה מיד, וינוחוהו במשמר, והאב והבן נפלו בידי משה.

זוהר חלק ג דף קו עמוד א

באות אחת קטנה תלויים אלף אלפים ורבוא רבבות עולמות הנכספים

"וְאֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו וְנָשָׂא חֲטָאוֹ". רבי יהודה אמר, כי יקלל אלהיו סתם, ולפי שאמר אלהיו סתם לכך ונשא חטאו, שהרי אין אנו יודעים מי הוא אלהיו, מה היא יראתו, אם אחד מן השרים או אחד מן הכוכבים או אחד ממנהיגי העולם, אמר רבי יוסי, אם צדיק גמור הוא אל יעורר דיבור בחילותיהם, וכיון שזה היה מעורר דיבור זה חיישינן שמיונות נזרקה בו, לכך לא ימות על זה לפי שהוא דבר סתום, רבי יהודה אמר, דנים אותו לטוב בזה, שאם אמר סתם אלהי יכול לטעון אלהי שהיה לי עד עכשיו, שנמשכתי אחריו בלבי, ועכשיו חזרתי בי לקבל עלי אמונה העליונה, אבל אם אמר ה' אלהים או ה' ונקבו בשם, זה אינו יכול לטעון כך, לפי שזה השם הוא עיקר האמונה, וכל אות ואות מן השם הקדוש הזה עולה לשם שלם.

זוהר חלק ג דף קו עמוד ב

באות אחת קטנה תלויים אלף אלפים ורבוא רבבות עולמות הנכספים

אמר רבי יוסי, כך הוא בודאי, שהרי שם הזה הוא אמונת העליונים והתחתונים, ועליו מתקיימים כל העולמות, ובאות אחת קטנה תלויים אלף אלפים ורבוא רבבות עולמות הנכספים, ועל כן למדנו, שאלו האותיות נקשרות אלו באלו, וכמה אלפי רבבות עולמות תלויים בכל אות ואות, ועולות ומתקשרות בהאמונה^[רט] ונסתר בהן מה שאין משגיחים

זוהר חלק ג דף קו עמוד ב
ומשם לשאר המדות הספירות והעולמות שלמטה. רט. עיקר האמונה היא שכל הספירות וכל

עליונים ותחתונים, התורה בהן תלויה, עולם הזה ועולם הבא בהן תלויים, הוא ושמו אחד. רבי אבא אמר, "אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו וְנִשָּׂא חֲטָאוֹ", בוא וראה, כשהיו ישראל במצרים היו יודעים באותן שרי העולם הממונים על שאר האומות, וכל אחד ואחד היה לו אדון בלבדו מהם, כיון שנתקשרו בקשר האמונה והקריבם הקדוש ברוך הוא לעבודתו, התפרשו מהם, וקרבו אצל האמונה העליונה והקדושה, ולפיכך כתוב: "אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו", ואף על פי שעבודה זרה היא, כיון שאני הפקדתי אותם לממונים בהנהגת העולם, מי שמקלל ומבזה אותם "וְנִשָּׂא חֲטָאוֹ", בודאי, שהרי ברשותי עומדים והולכים ומנהיגים לבני העולם, בשביל אלה "וְנִשָּׂא חֲטָאוֹ", לפי שמבזה מעשי ידי, מבזה למשמי שאני הפקדתי, ואסור הדבר, אבל מיתה אינו נתחייב בשבילם, אבל "וְנִקְבַּ שְׁם ה' מוֹת יוֹמָת", לא ונשא חטאו כמו בשביל אלה, אלא מות יומת, מות בעולם הזה, יומת בעולם הבא.

זוהר חלק ג דף קז עמוד א

"וַיַּעַץ הַדְּעָת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ" הרי מלך העליון למען רחם על מעשי ידיו הזהירו

אמר רבי שמעון, בוא וראה, שהרי האנשים אין יודעים ואין מבינים ואין משגיחים, בשעה שברא הקדוש ברוך הוא לאדם והיה מכבודו בכבוד העליון, בקש ממנו שיהיה דבוק בו, כדי שיהיה נמצא באחדות בלב אחד ובמקום הדבקות של אחד, שלא ישתנה ולא יתהפך לעולם באותו קשר האמונה של אחד, שהכל בו נקשר, זהו שכתוב: "וַיַּעַץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֹּן" (בראשית ב, ט), ואחר כך סרו מדרך האמונה, ועזבו עץ האחד העליון מכל העצים, ובא להתדבק במקום שנשתנה ונתהפך מן גון לגון, מן טוב לרע ומרע לטוב, וירדו מלמעלה למטה והתדבקו למטה במקום שיש הרבה השתנות, ועזבו לעליון מכל שהוא אחד ואינו נשתנה לעולם, זהו שכתוב: "אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יֶשֶׁר וְהֵמָּה בִקְשׁוּ חֲשִׁבֹנוֹת רַבִּים" (קהלת ז, כט), חשבונות של רבים בודאי, אז נהפך לבם כדמיון צד ההוא ממש, פעמים לטוב פעמים לרע, פעמים לרחמים פעמים לדין, כמו אותו הענין שנדבקו בה, ובודאי המה בקשו חשבונות רבים והתדבקו בהם, אמר לו הקדוש ברוך הוא לאדם, עזבת חיים ונדבקת במיתה, חיים, שכתוב: "וַיַּעַץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֹּן" (בראשית ב, ט), עץ שנקרא חיים, שכל מי הדבוק בו, אינו טועם טעם מיתה לעולם, ואתה נדבקת בעץ אחר, הרי ודאי המיתה היא לנגדך, זהו שכתוב: "רַגְלֶיךָ יִרְדוּת מוֹת" (משלי ה, ה), וכתוב: "וּמוֹצֵא אָנִי מֵרַ מְמוֹת אֶת הָאֲשֵׁה" (קהלת ז, כו), ודאי במקום של מיתה נדבקת ועזבת מקום החיים, לפיכך נגזרה עלי ועל כל העולם מיתה, אם הוא חטא כל העולם מה חטא, אפשר תאמר, שכל הבריות באו ואכלו מעץ הזה שהשליך פריו לכל, לא כן, אלא בשעה שאדם עמד על רגליו ראו אותו כל

העולמות קשורים ומתאחדים זה בזה באחדות גמורה למעלה מעלה וגבוה על גבוה עד אין סוף.

החיים, והוא עלמא דדכורא, והמלכות ששורשה השם אלהים או השם אדני נקראת עץ הדעת טוב ורע, ועלינו לכוון תמיד בשני השמות וזה נקרא יחוד קב"ה ושכינתיה, וחטא אדם הראשון היה שהפריד האות ד מן אח והשתחווה להמלכות בלבדה שרגליה יורדות מות והמשיך מיתה לעולם

ר. קשר האמונה של אחדות היא תיבת אחד, א כתר, ח אלו הח' ספירות ח"ב חג"ת נה"י, ד זו המלכות, וספירת התפארת ששורשה שם הוי"ה ב"ה היא כמו מרכז לשאר הספירות, ונקרא עץ

הבריות ופחדו ממנו, והיו הולכים אחריו כעבדים לפני המלך, והוא אמר להם, אני ואתם, **"בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוּהוּ וְנִכְרַעְהוּ נִבְרָכָה לְפָנָי ה' עֲשֵׂנוּ"** (תהלים צה, ו), וכולם הלכו אחריו, כיון שראו לאדם שהשתחוה למקום הזה והתדבק בו, נמשכו כולם אחריו, וגרם מיתה לו ולכל העולם, אז נשתנה אדם לכמה גונים, פעמים לטוב ופעמים לרע, פעמים ברוגז ופעמים במנוחה, פעמים בדין ופעמים ברחמים, פעמים בחיים ופעמים במיתה, ולא עמד בקיום תמיד באחד מהם, לפי שמקום ההוא גרם לו כך, ועל כן נקרא להט החרב המתהפכת, מצד זה לצד זה, מטוב לרע, מרחמים לדין, מן שלום למלחמה, מתהפכת היא בכל, ונקרא טוב ורע, שכתוב: **"וַיִּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ"** (בראשית ב, יז), הרי מלך העליון למען רחם על מעשי ידיו הזהירו, ואמר לו, **"וַיִּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ"**, והוא לא קבל ממנו ונמשך אחר אשתו נגרש לעולם, שהרי האשה למקום הזה עולה ולא יותר, והאשה גרמה מיתה לכל, בוא וראה, לעולם הבא כתוב: **"כִּי כִימֵי הָעֵץ יָמֵי עַמִּי"** (ישעיהו סה, כב), כימי העץ, עץ ההוא הידוע, על אותו הזמן כתוב: **"בְּלַע הַמָּוֶת לְנִצָּח וּמָחָה ה' אֱלֹהִים דְּמַעָה מַעַל כָּל פְּנִים וְחָרְפַת עַמּוֹ יָסִיר מַעַל כָּל הָאָרֶץ"** (ישעיהו כה, ח), ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

זיו הזוהר

ומלואו, ואין כאן מקום לבאר הענין באריכות כי המקלל יבין השייכות לכאן זה המאמר העמוק של יש בזה סודות גדולים ועסוקים, והמבין ענין רבי שמעון בר יוחאי זכור לטוב.